

Pippi Langkous

Pippi komt in Villa Kakelbont wonen

Aan de rand van het stadje lag een tuin waarin alles maar raak groeide. In die tuin stond een oud huis en in dat huis woonde Pippi Langkous. Ze was negen jaar en ze woonde daar helemaal alleen. Zonder vader en zonder moeder. Dat was soms wel fijn, want er was niemand die tegen haar kon zeggen dat ze naar bed moest als ze juist zo veel plezier had. En niemand kon haar dwingen spruitjes te eten als ze toffees wilde hebben.

Vroeger had Pippi een vader gehad van wie ze erg veel hield. En ja, ze had natuurlijk ook een moeder gehad, maar dat was al zo lang geleden dat ze zich er niets meer van herinnerde. Haar moeder was gestorven toen Pippi nog maar héél klein was. Ze schreeuwde toen zo verschrikkelijk, dat niemand bij haar wiegje in de buurt kon blijven. Pippi geloofde vast dat haar moeder nu boven in de hemel was en door een gaatje naar haar kleine meisje keek. Vaak zwaaide ze even naar haar en zei dan: ‘Wees maar niet bang, ik red me wel!’

Haar vader was ze ook niet vergeten. Hij was scheepskapitein en Pippi had met hem meegevaren op zijn boot, totdat hij bij een storm overboord was gewaaid en in zee was verdwenen. Maar Pippi wist héél zeker dat hij op een dag terug zou komen. Ze geloofde helemaal niet dat hij verdronken was. Ze geloofde dat hij was aangespoeld op een tropisch eiland, en dat haar vader

koning was geworden over de eilandbewoners en de hele dag rondliep met een gouden kroon op zijn hoofd.

‘Mijn vader is koning,’ zei Pippi altijd trots. ‘Er zijn echt niet veel kinderen die zo’n vader hebben, en zodra hij een boot kan bouwen, komt hij me halen en dan word ik prinses! Leuk hè!’

Haar vader had dat oude huis in die tuin lang geleden gekocht. Hij had daar met Pippi willen gaan wonen als hij oud was en niet meer op zee kon varen. Maar toen hij dat ongeluk kreeg en zo maar ineens weg was, moest Pippi naar Villa Kakelbont – zo heette dat huis. Het stond gewoon op haar te wachten, gemeubileerd en wel.

Op een mooie zomeravond had ze de matrozen op haar vaders schip gedag gezegd. De matrozen hielden veel van Pippi, en Pippi hield veel van de matrozen.

‘Tot ziens jongens,’ zei ze, en ze gaf ze allemaal een zoen op hun voorhoofd. ‘Wees maar niet bang, ik red me wel!’

Twee dingen nam ze mee van boord. Een aapje, dat meneer Nilsson heette – dat had ze van haar vader gekregen – en een grote koffer vol met gouden tientjes. De matrozen stonden bij de reling en keken Pippi na. Ze liep weg zonder om te kijken, met meneer Nilsson op haar schouder en de koffer in haar hand.

‘Een bijzonder kind,’ zei een van de matrozen en hij wreef een traan uit zijn ogen toen Pippi in de verte verdween.

Hij had gelijk. Pippi was een heel bijzonder kind. Het allerbijzonderste aan haar was dat ze zo sterk was. In de hele wereld was geen politieagent zo sterk als zij. Ze kon een heel paard optillen als ze dat wilde. Haar eigen paard had ze gekocht voor een van haar gouden tientjes, op dezelfde dag dat ze in Villa Kakelbont kwam wonen. Dat paard woonde nu op de veranda. Maar als Pippi daar ’s middags thee wilde drinken, zette ze het paard gewoon in de tuin.

Naast Villa Kakelbont stond een ander huis met een tuin. In

dat huis woonden een vader en een moeder met twee kinderen, een jongen en een meisje. De jongen heette Tommy en het meisje Annika. Het waren twee heel goed opgevoede en gehoorzame kinderen. Tommy beet nooit op zijn nagels en deed altijd wat zijn moeder zei. Annika zeurde nooit om haar zin te krijgen en ze liep altijd in mooi gestreken jurkjes, die ze nooit vuil maakte. Tommy en Annika speelden leuk met elkaar in de tuin, maar ze wouden eigenlijk heel graag dat er ook andere kinderen waren om mee te spelen. Toen Pippi nog met haar vader op zee voer, zeiden Tommy en Annika vaak tegen elkaar: ‘Wat jammer dat er nooit iemand naast ons komt wonen, iemand met kinderen.’

Op die mooie zomeravond, toen Pippi voor de eerste keer over de drempel van Villa Kakelbont stapte, waren Tommy en Annika toevallig niet thuis. Ze logeerden een weekje bij hun oma. En toen ze de eerste dag nadat ze weer thuis waren gekomen over het tuinhekje stonden te kijken, wisten ze nog niet dat er zo dichtbij een kind was komen wonen. Ze stonden net te overleggen wat ze zouden gaan doen en vroegen zich af of er die dag nog iets leuks zou gebeuren, toen het tuinhekje van Villa Kakelbont openging en er een meisje uit stapte. Het was het vreemdste meisje dat Tommy en Annika ooit hadden gezien. Dat was Pippi Langkous, die een ochtendwandeling ging maken.

Zo zag ze eruit: haar haar had dezelfde kleur als een wortel en het zat in twee stijve vlechtjes, die van haar hoofd af stonden. Haar neus leek op een aardappeltje en was helemaal gespikkeld door de zomersproeten. Onder die neus zat een nogal grote mond met spierwitte tanden. Haar jurk was nogal apart. Pippi had hem zelf gemaakt. Eigenlijk had hij helemaal blauw moeten worden, maar er was niet genoeg blauwe stof. En dus had Pippi er roze lapjes in genaaid. Om haar spillebenen zaten lange kousen, de ene kous was bruin en de andere zwart. En dan had ze nog een paar zwarte schoenen aan, die precies twee keer zo lang

waren als haar voeten. Die schoenen had haar vader op de groei voor haar gekocht in Zuid-Amerika. En Pippi wou nooit meer andere hebben.

Maar wat Tommy en Annika het allermeeste verbaasde, was de aap die op de schouder van het vreemde meisje zat. Het was een klein aapje met een blauw broekje en een geel jasje aan en een witte strohoed op.

Pippi begon te wandelen met één been op de stoep en het andere been in de goot. Tommy en Annika keken haar na, zo ver ze konden. Na een poosje kwam Pippi terug, en nu liep ze achterstevoren. Zo hoefde ze zich niet om te draaien als ze weer naar huis ging. Vlak voor Tommy en Annika's hek bleef ze staan. De kinderen keken elkaar aan. Ten slotte zei Tommy: 'Waarom loop je achterstevoren?'

'Wat zou dat?' zei Pippi. 'We leven toch in een vrij land? Mag je niet lopen zoals je wilt? Bovendien lopen in Egypte alle mensen zo, en niemand vindt dat raar.'

'Hoe weet je dat?' vroeg Tommy. 'Je bent toch nooit in Egypte geweest?'

'Ik nooit in Egypte geweest?! Ik ben overal op de hele wereld geweest en ik heb nog veel gekkere dingen gezien dan mensen die achterstevoren lopen. In India lopen de mensen op hun handen!'

'Je liegt,' zei Tommy.

Pippi dacht even na.

'Ja, ik jok,' zei ze verdrietig.

'Jokken is stout,' zei Annika, die nu eindelijk ook haar mond open durfde te doen.

'Ja, het is heel stout om te jokken,' zei Pippi nog verdrietiger. 'Alleen vergeet ik dat weleens. Hoe moet een klein meisje, dat een moeder heeft die een engel is en een vader die koning is op een eiland heel ver weg, en dat zelf haar hele leven heeft gevaren,

nou altijd de waarheid spreken? En bovendien is er in Kongo in Afrika geen mens die de waarheid spreekt,' zei Pippi toen stralend. 'Ze jokken daar de hele dag! Van zeven uur 's morgens tot zonsondergang! Dus áls ik eens per ongeluk een keertje jok, dan moeten jullie maar denken dat het alleen komt doordat ik een beetje te lang in Kongo in Afrika ben geweest. We kunnen toch wel vriendjes zijn?'

'Ja hoor,' zei Tommy. Hij voelde plotseling dat het vandaag geen saaie dag zou worden.

'Komen jullie bij mij eten?' vroeg Pippi.

'Ja, leuk,' zei Tommy. 'Kom Annika, dat doen we.'

'Ja!' zei Annika.

'Maar eerst moet ik jullie nog voorstellen aan meneer Nilsson,' zei Pippi. En toen nam het aapje beleefd zijn hoed af.

Ze gingen door het gammele hek van Villa Kakelbont. Daarna liepen ze over het grindpad langs met mos begroeide bomen naar het huis met de veranda. Daar stond het paard haver aan te eten uit een soepbord.

'Waarom heb je een paard op de veranda?' vroeg Tommy. Alle paarden die hij kende, woonden in een stal.

'Tja,' zei Pippi, 'in de keuken zou hij me maar in de weg lopen. En in de huiskamer voelt hij zich niet thuis.'

Tommy en Annika aaiden het paard en toen gingen ze naar binnen. Een keuken was er, en een huiskamer en een slaapkamer. Maar het zag er niet erg schoon uit. Tommy en Annika keken voorzichtig rond. Ze waren bang dat die eilandkoning ergens in een hoekje zou zitten. Ze hadden hun hele leven nog nooit een echte koning gezien! Maar er was geen vader te bekenen. En ook geen moeder.

Annika vroeg: 'Woon je hier helemaal alleen?'

'Welnee,' zei Pippi, 'meneer Nilsson en het paard wonen hier toch ook.'

‘Ja, maar ik bedoel: heb je geen vader en geen moeder hier?’

‘Nee hoor!’ zei Pippi vrolijk.

‘Maar wie zegt er dan ’s avonds dat je naar bed moet?’ vroeg Annika.

‘Ik,’ zei Pippi. ‘Eerst zeg ik het een keertje heel aardig. Als ik dan niet ga, zeg ik het nog eens streng. En als ik dan nog niet ga, nou, dan krijg ik een pak voor mijn broek, snap je?’

Helemaal snapten Tommy en Annika het niet, maar ze dachten dat het misschien nog zo gek niet was.

Ondertussen waren ze in de keuken gekomen en Pippi riep driemaal: ‘Nu bakken we pannenkoeken!’

Toen nam ze drie eieren en gooide die in de lucht. Een van de eieren viel op haar hoofd en brak, zodat de dooier in haar ogen liep. Maar de andere twee ving ze netjes op in een pan, waar ze stuk gingen.

‘Ik heb altijd gehoord dat eidooier goed is voor je haar,’ zei Pippi en ze wreef in haar ogen. ‘Jullie zullen zien dat het geweldig gaat groeien. In Brazilië lopen alle mensen rond met ei in hun haar. Daarom worden ze niet kaal. Maar één man was zo dom om zijn eieren op te eten in plaats van ze in zijn haar te smeren. Hij kreeg natuurlijk een kaal hoofd. En als hij op straat liep, kwamen er zo veel mensen op af dat de politie erbij moest komen.’

Terwijl ze praatte, had Pippi heel handig de eierschalen met haar vingers uit de pan gevist. Toen nam ze een badborstel die aan de muur hing en begon het pannenkoekenbeslag zo wild te kloppen, dat het tegen de muren spatte. Ze goot wat er nog van over was in een koekenpan die op de kachel stond. Toen de pannenkoek aan de ene kant bruinegebakken was, gooide ze hem tot halverwege het plafond, zodat hij zich in de lucht omdraaide. Ze ving hem weer in de koekenpan op en toen moest de andere kant bruin worden. Daarna gooide ze de pannenkoeken

dwars door de keuken op een bord dat op tafel stond.

‘Eet hem op,’ riep ze, ‘eet hem, voordat hij koud is!’

Tommy en Annika vonden het een erg lekkere pannenkoek. Toen hij op was, gingen ze met Pippi naar de huiskamer. Daar stond maar één meubel. Het was een joekel van een kast, met een heleboel laatjes. Pippi deed de laatjes open en liet Tommy en Annika alle schatten zien die ze daarin bewaarde. Er waren bijzondere vogeleieren en mooie schelpen en stenen, bewerkte doosjes, prachtige zilveren spiegels, parelkettingen en nog veel meer dingen die Pippi en haar vader hadden gekocht op hun reizen over de hele wereld.

Pippi gaf haar nieuwe vriendjes ieder een cadeautje. Tommy kreeg een dolk met een glanzend parelmoeren handvat, en Annika kreeg een doosje waarvan het deksel bedekt was met roze slakkenhuisjes, en een ring met een groene steen erin.

‘Als jullie nu naar huis gaan,’ zei Pippi, ‘dan kunnen jullie morgen terugkomen. Als jullie niet naar huis gaan, kunnen jullie ook niet meer terugkomen. En dat zou jammer zijn.’

Dat vonden Tommy en Annika ook, en dus gingen ze naar huis. Langs het paard, dat alle haver al had opgegeten, liepen ze naar het hek van Villa Kakelbont. Meneer Nilsson zwaaide hen na met zijn hoed.

Pippi is dingenzoeker en krijgt ruzie

Annika werd de volgende morgen vroeg wakker. Ze sprong uit bed, sloop naar Tommy toe en trok hem aan zijn arm.

‘Wakker worden, Tommy!’ riep ze. ‘Dan gaan we naar dat grappige meisje met die grote schoenen!’

Tommy sprong meteen uit bed. ‘Toen ik nog lag te slapen, wist ik al dat er vandaag iets leuks was, maar ik kon maar niet bedenken wat,’ zei hij. Samen renden ze naar de badkamer. Ze wasten zich en poetsten hun tanden veel sneller dan anders. Hun kleren trokken ze razendsnel aan. En een heel uur vroeger dan andere ochtenden kwamen ze langs de trapleuning naar beneden glijden. Ze gingen aan tafel zitten en riepen dat ze meteen wilden ontbijten.

‘Wat is er aan de hand,’ vroeg hun moeder, ‘waarom hebben jullie zo’n haast?’

‘We gaan naar het nieuwe buurmeisje. Daar blijven we misschien wel de hele dag,’ zei Annika.

Die ochtend wilde Pippi peperkoekjes bakken. Ze had een heleboel deeg gemaakt dat ze op de keukenvloer had uitgerold.

‘Want weet je,’ zei Pippi tegen het aapje, ‘wat heb je eigenlijk aan een keukentafel als je meer dan vijfhonderd peperkoekjes moet bakken!’

Ze was op de grond gaan liggen en stak peperkoekhartjes uit alsof haar leven ervan afhing.

‘Zit niet met je vingers aan het deeg, meneer Nilsson,’ zei ze boos – en toen werd er gebeld. Pippi sprong op en liet Tommy en Annika binnen.

‘Wat leuk dat jullie gekomen zijn,’ zei ze in een wolk van rondstuivend meel. Tommy en Annika kregen zo veel meel in hun keel dat ze ervan moesten hoesten.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Tommy.

‘Ja, als ik zeg dat ik bezig ben de schoorsteen te vegen, dan geloof je me toch niet. Zo slim ben je wel,’ zei Pippi. ‘Ik ben eigenlijk aan het bakken. Maar het is nu gauw klaar. Jullie mogen wel zolang op de hutkoffer gaan zitten.’

Pippi kon vlug opschieten! Tommy en Annika zagen hoe ze om het deeg rende, hoe ze de koekjes op de plaat gooide en de plaat in de oven mikte. Ze vonden dat het net een film leek.

‘Klaar,’ zei Pippi ten slotte. Ze sloeg de ovendeur met een klap dicht.

‘Wat gaan we nu doen?’ vroeg Tommy.

‘Ik weet niet wat jullie van plan zijn,’ zei Pippi, ‘maar ik kan niet luieren. Ik ben namelijk een dingenzoeker, en dan ben je nooit klaar.’

‘Wat ben je?’ vroeg Annika.

‘Een dingenzoeker.’

‘Wat is dat?’ vroeg Tommy.

‘Iemand die dingen zoekt, natuurlijk. Wat zou het anders zijn,’ zei Pippi, terwijl ze al het meel dat nog op de grond lag op een hoopje veegde. ‘De hele wereld is vol met dingen en het is hard nodig dat iemand die zoekt. En dat is nou precies wat een dingenzoeker doet.’

‘Wat voor dingen dan?’ vroeg Annika.

‘O, van alles,’ zei Pippi, ‘klompen goud en struisvogelveren en

dode muizen en klapkauwgom en kleine schroefjes en zo.'

Tommy en Annika vonden dat het erg leuk klonk. Ze wilden ook graag dingenzoekers worden. Tommy hoopte dat hij een klomp goud zou vinden, zei hij, en niet een klein schroefje of dode muizen.

'We zullen wel zien,' zei Pippi. 'Je vindt altijd wel iets. Maar nu moeten we opschieten, anders komen er andere dingenzoekers, die alle goudklompen hier in de buurt weghalen!'

De drie dingenzoekers gingen op weg. Het leek hun het beste eerst bij de villa's verderop te gaan zoeken. Want Pippi zei dat de mooiste dingen altijd daar lagen waar mensen in de buurt waren. Terwijl het natuurlijk best kon dat je een schroefje midden in het bos vond.

'Je weet het nooit,' zei Pippi. 'Ik heb een keer dingen gezocht in de binnenlanden van Borneo en uitgerekend midden in het oerwoud, waar nog geen mens een voet had gezet, vond ik – nou, wat denk je? Een heel mooi houten been. Ik heb het later aan een man gegeven die maar één been had. Hij zei dat zo'n mooi houten been voor geen geld te koop was!'

Tommy en Annika keken van Pippi af hoe een echte dingenzoeker zich moest gedragen. En Pippi holde van de ene kant van de straat naar de andere, hield haar hand boven haar ogen en tuurde en tuurde. Nu en dan kroop ze op haar knieën naar een hek, stak haar hand door de spijlen en zei dan teleurgesteld: 'Jammer, ik dacht echt dat ik een klomp goud zag.'

'Mag je alles pakken wat je vindt?' vroeg Annika.

'Ja, alles wat op de grond ligt,' zei Pippi.

Een eindje verderop lag een oude man in het gras voor zijn huis te slapen.

'Die ligt op de grond,' zei Pippi, 'en wij hebben hem gevonden. We nemen hem mee!'

Tommy en Annika schrokken. 'Nee, Pippi, we kunnen toch

geen meneer meenemen,' zei Tommy. 'Wat moeten we dan met hem?'

'We kunnen hem toch in een konijnenhok stoppen in plaats van een konijn en hem paardenbloemen voeren? Maar als jullie niet willen, laat hem dan maar liggen. Ik hoop alleen niet dat een andere dingenzoeker hem dan meeneemt.'

Ze gingen verder. Plotseling slaakte Pippi een kreet.

'Nou, heb ik ooit!' Ze raapte een groot, roestig blik op. 'Wat een vondst! Wat een vondst! Blikjes heb je nooit genoeg.'

Tommy vond het een vies ding. 'Wat moet je daar nou mee?' vroeg hij.

'O, dat kun je overal voor gebruiken,' zei Pippi. 'Bijvoorbeeld om koekjes in te doen. Dan wordt het zo'n fijn Blik Met Koekjes. Je kunt er ook geen koekjes in doen. Dan wordt het een Blik

Zonder Koekjes en dat is wel niet zó fijn, maar het is beter dan niks.’

Ze bekeek het blik, dat echt heel roestig was en bovendien een gat in de bodem had.

‘Het ziet er eigenlijk uit als een Blik Zonder Koekjes,’ zei ze. ‘Maar je kunt er ook je hoofd in steken en spelen dat het nacht is.’

En dat deed ze. Met haar hoofd in het blik wandelde ze als een blikken torentje de hele buurt door totdat ze strui-

kelde over een stuk ijzerdraad. Het rammelde vreselijk toen het blik op de grond terechtkwam.

‘Zo zie je maar,’ zei Pippi en ze deed het blik af. ‘Als ik dat blik niet op had gehad, dan was ik op mijn neus gevallen en dat had lelijk pijn gedaan.’

‘Ja, maar,’ zei Annika, ‘als je dat blik niet op had gehad, dan was je nooit over dat ijzerdraad gestruikeld.’

Intussen kwam er al een nieuwe kreet van Pippi, die triomfantelijk een leeg garenklosje in de lucht hield.

‘Ik heb vandaag mijn geluksdag, geloof ik,’ zei ze. ‘Zo’n mooie klos om zeepbellen door te blazen of aan een touwtje om je hals te hangen als ketting. Ik ga meteen naar huis om het te proberen.’

Op dat moment ging er een poortje open waar een jongen uit kwam rennen. Hij keek doodsbenauwd. En dat was geen wonder, want vijf jongens zaten hem op de hielen. Ze kregen hem te pakken, duwden hem tegen een hek en begonnen hem te bewerken. Alle vijf tegelijk. Hij huilde en hield zijn arm voor zijn gezicht.

‘Pak hem, man,’ schreeuwde de grootste en oudste van de jongens, ‘geef hem op zijn donder, zodat hij nooit meer hier in de straat durft te komen!’

‘O,’ zei Annika, ‘dat is Willem, die ze daar te pakken hebben. Wat zielig!’

‘En die grote, dat is die gemene Bert, die altijd vecht,’ zei Tommy. ‘Vijf tegen één is gemeen!’

Pippi ging op de jongens af en tikte Bert op zijn schouder.

‘Hé,’ zei ze, ‘is het soms de bedoeling dat jullie die kleine Willem tot moes slaan, dat jullie zo met zijn vijven op hem af gaan?’

Bert draaide zich om en zag een wildvreemd meisje, dat hem zomaar op zijn schouder durfde te tikken! Eerst keek hij stomverbaasd en toen schreeuwde hij naar de knokploeg: ‘Laat Willem maar lopen, moet je dít grietje zien!’ Hij sloeg zich op zijn dijen van het lachen.

De jongens van de knokploeg verdrongen zich om Pippi te bekijken, terwijl Willem zijn tranen droogde en voorzichtig naast Tommy ging staan.

‘Heb je ooit zulk haar gezien! Hé, vuurtoren! En die schoenen,’ zei Bert. ‘Kan ik er niet eentje van lenen? Ik wil zo graag

varen en ik heb nog geen schuit!’ Hij pakte Pippi bij een van haar vlechten en riep: ‘Au, ik brand me!’

Daarna gingen de jongens in een kring om Pippi heen staan en ze riepen: ‘Rooie, rooie!’

Pippi stond midden in de kring te lachen. Bert had gehoopt dat ze boos zou worden of zou gaan huilen of dat ze ten minste bang zou worden. Toen ze maar blééf lachen, gaf hij haar een duw.

‘Ik vind niet dat je je netjes gedraagt tegenover een dame,’ zei Pippi. En ineens pakte ze hem op met haar sterke armen. Ze droeg hem naar een boom en hing hem dwars over een tak. Daarna pakte ze de tweede jongen op en hing hem over een andere tak. De derde jongen zette ze op een paal. De vierde jongen gooide ze over een hek, zodat hij midden tussen de bloemen terecht kwam. En de laatste van de ruziezoekers kwakte ze in een bolderwagen die op straat stond.

Pippi, Tommy, Annika en Willem keken naar de jongens. Pippi zei: ‘Wat zijn jullie laf, zeg! Jullie gaan met zijn vijven op één jongen af. Dat is laf. En dan beginnen jullie ook nog een arm meisje, dat zich niet kan verdedigen, te stompen. Bah, wat gemeen. Kom, we gaan naar huis,’ zei ze tegen Tommy en Annika. En tegen Willem zei ze: ‘Als ze je weer eens te grazen willen nemen, dan zeg je het maar tegen mij.’ En tegen Bert, die nog in de boom zat en zich niet durfde te bewegen, zei ze: ‘Als je nog wat te zeggen hebt over mijn haar of mijn schoenen, dan moet je het nu doen, vóór ik naar huis ga.’

Maar Bert had niets meer te zeggen over Pippi’s schoenen en ook niet over haar haar. Dus nam Pippi het blik in de ene hand en de klos in de andere en wandelde weg, gevolgd door Tommy en Annika.

Toen ze in Pippi’s tuin waren aangeland, zei Pippi: ‘Hè, wat vervelend. Nu heb ik twee mooie dingen gevonden en jullie heb-

ben niets. Jullie moeten nog maar even gaan zoeken. Tommy, waarom kijk je niet in die oude boom? Oude bomen zijn meestal goeie vindplaatsen voor een dingenzoeker.'

Tommy zei dat hij helemaal niet geloofde dat Annika en hij ooit iets zouden vinden, maar om Pippi een plezier te doen, stak hij toch zijn hand in de holle boom.

'Moet je nou kijken,' zei hij verbaasd, want hij had een mooi notitieboekje van leer gevonden, met een zilveren potloodje aan een apart lusje. 'Wat grappig,' zei Tommy.

'Zie je wel,' zei Pippi. 'Van dingenzoeken word je rijk! Ik begrijp niet dat er niet veel meer mensen zijn die dingenzoeker worden. Timmerman en schoenmaker en schoorsteenveger en zo, dat worden ze wel, maar dingenzoeker, ho maar, daar bedanken ze voor.' Toen zei ze tegen Annika: 'Waarom zoek je ook niet eens in die oude boomstronk? Je vindt bijna altijd van alles in oude boomstronken.'

Annika stak haar hand erin en haalde er meteen een koralen ketting uit.

Tommy en zij stonden een hele tijd beduusd te kijken. Ze bedachten dat zij later wél dingenzoeker wilden worden.

Maar Pippi was de halve nacht aan het bakken geweest en werd nu slaperig.

'Ik geloof dat ik een dutje ga doen,' zei ze. 'Komen jullie me instoppen?'

Toen Pippi op de rand van het bed zat en haar schoenen uittrok, moest ze ineens aan Bert denken. 'Hij wou gaan varen, zei hij, die Bert. Hm,' ze snoof vol verachting, 'ik zal hem weleens leren varen!'

'Zeg Pippi,' zei Tommy eerbiedig, 'waarom heb je eigenlijk zulke grote schoenen?'

'Om met mijn tenen te kunnen wiebelen, snap je,' antwoordde ze.

Toen ging ze liggen. Ze sliep altijd met haar voeten op het kussen en haar hoofd aan het voeteneind onder de dekens.

‘Zo slapen ze in Guatemala,’ vertelde ze. ‘Dat is de enige manier om te slapen als je in je slaap met je tenen wilt wiebelen. Kunnen jullie slapen zonder slaapliedje?’ vroeg ze. ‘Ik moet altijd een poosje voor mezelf zingen, anders doe ik geen oog dicht.’

Tommy en Annika hoorden een gebrom onder de dekens. Dat was Pippi, die zich in slaap zong. Voorzichtig slopen ze weg om haar niet te storen.

Bij de deur draaiden ze zich om en keken nog één keer naar het bed. Ze zagen alleen Pippi’s voeten, die op het kussen lagen. Maar ze wuifde nadrukkelijk met haar tenen.

Tommy en Annika holden naar huis. Annika hield haar ketting stevig vast.

‘Wat raar eigenlijk,’ zei ze. ‘Tommy, je denkt toch niet... geloof je dat Pippi deze dingen daar van tevoren heeft neergelegd?’

‘Ik weet het niet,’ zei Tommy, ‘met Pippi weet je het maar nooit.’

Pippi speelt tikkertje met de politie

In het stadje was het al gauw algemeen bekend dat er een meisje van nog maar negen jaar helemaal alleen in Villa Kakelbont woonde. De grote mensen vonden dat zoiets niet kon. Kinderen moesten iemand hebben die ze op hun kop kon geven, en kinderen moesten naar school om de tafels van vermenigvuldiging te leren. Daarom hadden de grote mensen besloten dat het meisje van Villa Kakelbont onmiddellijk naar het kindertehuis moest.

Op een mooie middag had Pippi Tommy en Annika uitgenodigd voor thee met peperkoekjes. Alles stond al klaar op de trap van de veranda. Het was zonnig en warm en de bloemen in Pippi's tuin roken heerlijk. Meneer Nilsson klom op en neer langs het hek van de veranda, en het paard stak steeds zijn neus over het hek om te bedelen om een peperkoekje.

'Wat is het leven toch heerlijk,' zei Pippi terwijl ze haar benen uitstreekte. Net op dat ogenblik kwamen er twee politieagenten in uniform de tuin in.

'Ha,' zei Pippi, 'ik geloof dat ik weer een geluksdag heb. Politie vind ik het fijnste wat er is. En rabarber.' Ze stond op en ging de agenten met een stralend gezicht tegemoet.

'Ben jij het meisje dat in Villa Kakelbont is komen wonen?' vroeg een van de agenten.

‘Nee hoor,’ zei Pippi, ‘ik ben een oud moedertje dat driehoog aan het andere eind van de stad woont.’

Ze zei dat voor de grap, maar de agenten zeiden dat ze niet moest proberen om leuk te zijn. En toen vertelden ze haar dat de mensen in de stad zo aardig waren geweest om te zorgen dat er voor Pippi plaats in een kindertehuis was.

‘Ik heb al plaats in een kindertehuis,’ zei Pippi.

‘Wat zeg je nou, is het al voor elkaar?’ vroeg de ene politie-agent. ‘Waar is dat kindertehuis dan?’

‘Hier,’ zei Pippi trots. ‘Ik ben een kind en dit is mijn huis, het is dus een kindertehuis. En plaats heb ik meer dan genoeg.’

De agent moest lachen. ‘Meisje toch,’ zei hij, ‘dat bedoel ik niet. Je moet naar een echt kindertehuis, waar iemand is die voor je zorgt.’

‘Mag je paarden meenemen naar jullie kindertehuis?’ vroeg Pippi.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de agent.

‘Dat is niet zo mooi,’ zei Pippi. ‘En apen?’

‘Ook niet, dat begrijp je toch wel.’

‘Nou,’ zei Pippi, ‘dan moeten jullie de kinderen voor jullie kindertehuis maar ergens anders vandaan halen. Ik peins er niet over om daarheen te gaan.’

‘Begrijp je dan niet dat je naar school moet?’ vroeg de agent.

‘Waarom moet dat dan?’

‘Om allerlei dingen te leren, natuurlijk.’

‘Wat voor dingen?’ vroeg Pippi.

‘Alle mogelijke dingen,’ zei de agent, ‘allemaal even nuttig. Tafels van vermenigvuldiging, bijvoorbeeld.’

‘Ik ben negen jaar geworden zonder die tafels van eh... dinges,’ zei Pippi. ‘En ik zal me verder ook wel redden.’

‘Ja, maar stel je voor hoe vervelend het is om dom te blijven. Stel je voor dat als je later groot bent, iemand je vraagt hoe de

hoofdstad van Portugal heet, en dat jij dan geen antwoord kunt geven.'

'Daar zit ik niet mee,' zei Pippi. 'Ik zou zeggen: "Als je nou zo verschrikkelijk graag wilt weten hoe de hoofdstad van Portugal heet, schrijf dan gauw naar Portugal en vraag het!"'

'Ja, maar zou je het niet erg vervelend vinden als je het zelf niet wist?'

'Misschien wel,' zei Pippi. 'Dan zou ik vast geen oog dicht doen en maar piekeren! Hoe heet die hoofdstad van Portugal in vredesnaam? Maar ja, het kan ook niet altijd feest zijn.' Pippi ging op haar hoofd staan. 'Trouwens, ik ben in Lissabon geweest met mijn vader,' ging ze verder, want ondersteboven kon ze ook praten.

Toen zei een van de agenten dat Pippi niet moest denken dat ze maar alles kon doen. Ze moest naar het kindertehuis, en gauw! Hij ging naar haar toe en pakte haar bij de arm.

Maar Pippi rukte zich los, gaf de agent een klap en zei: 'Pak me dan, als je kan!'

En voor de agent wist wat er gebeurde, stond Pippi op het dak van de veranda. Met een sprongetje kwam ze op het balkon boven de veranda terecht. De agenten hadden geen zin haar langs die weg achterna te klimmen. Ze renden het huis binnen en namen de trap naar de eerste verdieping. Maar toen ze op het balkon kwamen, was Pippi al halverwege het dak. Ze klom over de dakpannen alsof ze een aap was. In een tel stond ze op de nok van het dak en vandaar sprong ze handig op de schoorsteen. De twee agenten op het balkon stonden zich vreselijk te ergeren.

Op het grasveld stonden Tommy en Annika naar Pippi te kijken.

'Wat is het toch leuk om tikkertje te doen,' riep Pippi. 'En wat aardig van jullie om langs te komen! Het is echt mijn geluksdag vandaag, dat kun je wel merken.'

De agenten gingen weer naar beneden en dachten eventjes diep na. Toen haalden ze een ladder, die ze tegen de voorkant van het huis zetten, en klommen ze allebei naar boven om Pippi te halen. Maar ze keken wel een beetje benauwd toen ze over het dak in de richting van Pippi balanceerden.

‘Wees maar niet bang,’ zei Pippi. ‘Het is niet gevaarlijk, alleen maar leuk!’

Toen de agenten op twee passen afstand van Pippi waren, kwam ze vlug van de schoorsteen af en holde ze lachend over het dak naar de achterkant van het huis. Een paar meter daarvan-
daan stond een boom.

‘Nu neem ik een duik!’ riep Pippi. Ze sprong midden in de groene bladeren, kreeg een tak te pakken, zwaaide een paar keer heen en weer en liet zich op de grond vallen. Daarna rende ze naar de voorkant van het huis en haalde de ladder weg.

De agenten hadden al een beetje sip gekeken toen Pippi naar beneden sprong. Maar toen ze over het dak terug waren gekro-
pen en langs de ladder naar beneden wilden klimmen, keken ze nog veel meer op hun neus. Woedend riepen ze naar Pippi dat ze onmiddellijk de ladder terug moest zetten. Anders zou ze eens wat beleven!

‘Waarom zijn jullie nou zo boos?’ vroeg Pippi. ‘We doen alleen maar tikkertje. Dan ga je toch geen ruzie maken!’

Daar hadden de agenten niet van terug. Uiteindelijk zei een van de twee poeslief: ‘Zeg, luister nou eens, wil je alsjeblieft de ladder weer neerzetten, zodat we naar beneden kunnen?’

‘Komt voor elkaar,’ zei Pippi en ze zette onmiddellijk de ladder terug. ‘Laten we dan gezellig thee gaan drinken.’

Maar de agenten waren echt gemeen, want nauwelijks stonden ze op de begane grond of ze renden op Pippi af en riepen: ‘Nu zal ik je krijgen, eigenwijze donder die je bent!’

‘Nee, want ik heb er genoeg van,’ zei Pippi. ‘Het is mooi geweest.’

Ze pakte de twee agenten stevig bij hun riem beet, sleepte ze over het pad naar het hek en zette ze op straat. Daar bleven ze als zoutzakken liggen.

‘Wacht even,’ riep Pippi en ze rende weg om voor de agenten een paar hartjes van peperkoek te halen.

‘Willen jullie eens proeven?’ vroeg ze even later. ‘Het geeft toch niet dat ze een beetje aangebrand zijn?’

Daarna liep ze naar Tommy en Annika, die maar naar haar stonden te kijken en hun ogen niet konden geloven.

De agenten keerden terug naar de stad en vertelden aan alle grote mensen dat Pippi niet erg geschikt was voor een kindertehuis. Ze vertelden er maar niet bij dat ze haar op het dak van Villa Kakelbont achterna hadden gezeten.

En alle grote mensen besloten dat het dan toch maar het beste was om Pippi rustig in Villa Kakelbont te laten blijven. Als ze naar school wilde gaan, dan moest ze daar zelf maar voor zorgen.

Pippi en Tommy en Annika hadden intussen een gezellige middag. Ze dronken thee en aten peperkoekjes. Pippi werkte er

veertien naar binnen en zei toen: ‘Nou, dat waren ook geen echte agenten, zeg! Al dat gezanik over kindertehuizen en tafels van dinges en Lissabon.’

Na de thee gingen ze alle drie paardrijden. Annika was eerst bang en durfde niet. Maar toen ze zag hoeveel plezier Tommy en Pippi hadden, mocht Pippi haar ook op de rug van het paard tillen.

Het paard draafde door de tuin en Tommy zong de hele tijd: ‘Daar komen de schutters, daar komen ze aan!’

Toen Tommy en Annika die avond in bed lagen, zei Tommy: ‘Leuk hè, dat Pippi hier is komen wonen?’

‘Ja!’ zei Annika.

‘Ik weet niet eens meer wat we speelden voor ze hier kwam, en jij?’

‘Eh, volgens mij speelden we altijd met de bal en zo,’ zei Annika. ‘Maar met Pippi is het veel leuker. Nou spelen we met paarden en zo!’

Pippi gaat naar school

Tommy en Annika moesten natuurlijk naar school. Iedere morgen om acht uur gingen ze op weg, hand in hand, met hun schooltas onder de arm.

In die tijd hield Pippi zich bezig met het roskammen van haar paard of het aankleden van meneer Nilsson. Of ze deed haar ochtendgymnastiek, wat erop neerkwam dat ze kaarsrecht ging staan en dan drieënveertig keer achter elkaar kopjeduikelde. Daarna ging ze meestal op de keukentafel zitten om in alle rust te genieten van een grote kop thee en een boterham met kaas.

Tommy en Annika keken altijd vol verlangen bij Villa Kakelbont naar binnen als ze naar school gingen. Ze zouden veel liever met Pippi gaan spelen. Had Pippi ook maar naar school gemoe-ten, dan was het heel wat anders geweest.

‘Wat zou het leuk zijn als we met haar uit school kwamen,’ zei Tommy.

‘Ja, en ook als we er samen heen gingen,’ zei Annika.

Hoe meer ze erover nadachten, hoe vervelender ze het vonden dat Pippi niet naar school ging. Daarom wilden ze haar overhalen om ook te gaan.

‘Je kunt je niet voorstellen hoe aardig onze juf is!’ zei Tommy dus op een middag tegen Pippi. Hij en Annika waren op bezoek in Villa Kakelbont, nadat ze eerst netjes hun huiswerk hadden gemaakt.

‘Als je eens wist hoe leuk het is op school,’ zei Annika. ‘Ik zou gek worden als ik niet naar school mocht.’

Pippi zat op een bankje haar voeten te wassen in een teil. Ze zei niets, maar wapperde even met haar tenen, zodat het water in het rond spatte.

‘Je hoeft er niet eens zo verschrikkelijk lang te zitten,’ ging Tommy verder. ‘Alleen maar tot twaalf uur.’

‘En je krijgt kerstvakantie en paasvakantie en zomervakantie,’ zei Annika.

Pippi sabbelde op haar grote teen, maar zei nog altijd niets. Plotseling goot ze vastbesloten al het water over de keukenvloer, zodat meneer Nilsson, die een eindje verder met een spiegel zat te spelen, een kletsnatte broek kreeg.

‘Dat is gemeen,’ zei Pippi streng, zonder zich iets aan te trekken van meneer Nilssons wanhoop over zijn natte broek. ‘Dat is wel heel onrechtvaardig. Dat kan ik niet verdragen.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Tommy verbaasd.

‘Over vier maanden is het kerst en dan krijgen jullie kerstvakantie. Maar ik, wat krijg ik?’ Pippi’s stem klonk verdrietig. ‘Geen kerstvakantie, helemaal niets,’ klaagde ze. ‘Daar moet verandering in komen. Morgen ga ik naar school.’

Tommy en Annika juichten. ‘Geweldig! Dan wachten we op je, acht uur voor ons hek.’

‘Nee hoor,’ zei Pippi, ‘zo vroeg kan ik niet. Bovendien ga ik te paard naar school.’

En dat deed ze. De volgende morgen om tien uur tilde ze haar paard van de veranda. Even later haastten een paar mensen in het stadje zich naar de ramen om te kijken welk paard er op hol was geslagen, maar ze vergisten zich. Het was Pippi maar, die een beetje haast had om naar school te gaan. Ze galoppeerde het schoolplein op, sprong halsoverkop van haar paard en bond het aan een boom vast. Daarna rukte ze de deur van de klas open met een

lawaai waar Tommy en Annika en alle andere kinderen van opschrokken.

‘Hallo,’ juichte Pippi en ze zwaaide met haar grote hoed, ‘ben ik op tijd voor die tafel van dingetjes?’

Tommy en Annika hadden de juffrouw verteld dat er een nieuw meisje zou komen dat Pippi Langkous heette. De juffrouw had in de stad ook al horen praten over Pippi. En omdat ze zo’n aardige en lieve juffrouw was, had ze besloten alles te doen om het voor Pippi zo leuk mogelijk te maken op school. Pippi liet zich in een lege bank neerploffen zonder dat iemand gezegd had dat dat mocht. Maar de juffrouw gaf haar niet op haar kop. Ze zei alleen maar heel vriendelijk: ‘Welkom op school, Pippi. Ik hoop dat je het hier fijn zult vinden en dat je veel zult leren.’

‘O ja, en ik hoop dat ik kerstvakantie krijg,’ zei Pippi. ‘Want daarvoor ben ik gekomen, eerlijk is eerlijk!’

‘Als je me nu eerst eens precies vertelt hoe je heet,’ zei de juffrouw, ‘dan zal ik je inschrijven.’

‘Ik heet Pippilotta Victualia Rølgordyna Kruizemunta Eframsdochter Langkous, dochter van kapitein Langkous, vroeger de schrik der zeeën, nu koning op een tropisch eiland. Pippi is eigenlijk mijn troetelnaampje, want mijn vader vond Pippilotta te lang om te zeggen.’

‘Zo,’ zei de juffrouw, ‘ja, dan zullen wij je ook maar Pippi noemen. Laten we eerst eens kijken wat je allemaal weet,’ ging ze verder. ‘Je bent al zo groot, dat je vast al een heleboel kunt. We zullen maar met rekenen beginnen. Kun je me zeggen, Pippi, hoeveel zeven en vijf is?’

Pippi keek haar verbaasd aan. ‘Ja hoor eens, als je dat zelf niet weet, dan moet je niet denken dat ik van plan ben om het je te vertellen!’

Alle kinderen keken Pippi verschrikt aan. En de juffrouw legde haar uit dat je op school niet op die manier mocht antwoor-

den. Je mocht geen ‘jij’ tegen de juffrouw zeggen; je moest haar met ‘u’ aanspreken.

‘Het spijt me,’ zei Pippi berouwvol. ‘Dat wist ik niet. Ik zal het niet meer doen.’

‘Dat hoop ik,’ zei de juffrouw. ‘En dan zal ik je vertellen dat zeven en vijf twaalf is.’

‘Zie je nou wel,’ zei Pippi. ‘Je wist het al, waarom vraag je het dan? O jakkes, nu zeg ik weer jij tegen je! Het spijt me.’ En ze trok zichzelf aan haar oor.

De juffrouw besloot niets te laten merken. Ze ging verder met overhoren. ‘En, Pippi, hoeveel denk je dat vier en acht is?’

‘Ongeveer zevenenzestig,’ zei Pippi.

‘Welnee,’ zei de juffrouw, ‘vier en acht is twaalf.’

‘Ja, maar juffrouw, nu wordt het echt te gek,’ zei Pippi. ‘Je zei net zelf dat zeven en vijf twaalf was. Orde moet er zijn, zelfs op school. O, nu zei ik alweer jij,’ riep ze verschrikt uit. ‘Kun je het me deze keer nog vergeven? Dan zal ik proberen er in het vervolg beter aan te denken.’

De juffrouw zei dat ze dat wel wou doen. Maar ze dacht niet dat het nog de moeite waard was om Pippi te leren rekenen. Dus begon ze de andere kinderen wat te vragen.

‘Tommy, kun je hierop antwoord geven?’ vroeg ze. ‘Als Liesje zeven appels heeft en Wim negen, hoeveel appels hebben ze dan samen?’

‘Ja, zeg het maar, Tommy,’ riep Pippi. ‘Dan kun je mij meteen hierop antwoord geven: als Liesje buikpijn krijgt en Wim nog veel erger, hoe komt dat dan en waar hebben ze die appels gejat?’

De juffrouw deed net of ze niets hoorde. Ze zei: ‘Annika, nu is het jouw beurt. Gustaaf was met zijn vriendjes op een schoolreisje. Hij had een vijfje toen hij wegging en zeven cent toen hij weer thuiskwam. Hoeveel had hij uitgegeven?’

‘Nou,’ zei Pippi, ‘en dan wil ik weten waarom hij zo verkwis-

tend was en of hij limonade had gedronken, en of hij zijn oren wel goed had gewassen voor hij wegging.’

De juffrouw besloot om maar helemaal op te houden met rekenen. Ze dacht dat Pippi het misschien leuker zou vinden om te leren lezen. Daarom haalde ze een mooie plaat tevoorschijn, waar een egel op stond. Voor de neus van de egel stond de letter e.

‘Kijk eens Pippi, hier zie je iets grappigs,’ zei ze opgewekt. ‘Hier zie je een eeeeeegel. En die letter vlak voor de eeeeeegel heet een e.’

‘O, daar geloof ik niets van,’ zei Pippi. ‘Ik vind dat het eruitziet als een hoedje met een staartje eraan. Maar ik zou weleens willen weten wat die egel met dat hoedje te maken heeft.’

De juffrouw nam de volgende plaat, waar een slang op stond. Ze vertelde Pippi dat de letter ervoor een s heette.

‘Net een piepklein slangetje,’ zei Pippi, ‘ik zal nooit vergeten dat ik in India heb gevochten met een reuzenslang. Het was zo’n afschuwelijke slang, dat kunnen jullie je niet voorstellen. Veertien meter lang was hij, en hij ging tekeer als een dolle stier. Iedere dag at hij vijf mensen op en als toetje twee kleine kinderen. Op een keer wou hij mij als toetje eten. Hij slingerde zich om me heen – krats! Maar ik zei: je hebt gevaren of je hebt het

niet, en sloeg hem op zijn kop – boem! Toen siste hij – uiuiuiuit-
sch – en toen sloeg ik hem nog eens – boem! En – apûhhhh –
toen was hij dood. Goh, is dat de letter s – hoe bestaat het!’

Pippi moest even ademen. De juffrouw, die Pippi een druk
en lastig kind begon te vinden, stelde voor dat de klas een poosje
mocht gaan tekenen. Pippi zou dan haar mond wel houden,
dacht ze. Ze haalde vellen papier en potloden tevoorschijn en
deelde die uit.

‘Jullie mogen tekenen wat je wilt,’ zei ze en toen ging ze ach-
ter haar bureau schriften na zitten te kijken. Na een poosje keek
ze op om te zien of iedereen bezig was.

Alle kinderen zaten naar Pippi te kijken, die naar hartelust op
de vloer zat te tekenen.

‘Ja, maar Pippi,’ zei de juffrouw ongeduldig, ‘waarom teken je
niet op het papier?’

‘Dat is al vol en mijn paard kan lang niet helemaal op dat
prutspapiertje,’ zei Pippi. ‘Ik ben nu bezig met zijn voorbenen,
maar als ik bij zijn staart ben, moet ik wel op de gang verder-
gaan!’

De juffrouw dacht even diep na. ‘Wat zouden jullie ervan vin-
den als we eens een liedje gingen zingen,’ stelde ze voor.

Alle kinderen gingen naast hun tafeltje staan, behalve Pippi,
die op de grond bleef liggen.

‘Zingen jullie maar, dan rust ik even uit,’ zei ze. ‘Te veel leren
kan zelfs voor de gezondste mens weleens te bar worden.’

Maar er werd niet gezongen, want alle kinderen moesten nu
naar het schoolplein gaan, omdat de juffrouw met Pippi wilde
praten.

Toen de juffrouw alleen met Pippi was achtergebleven, stond
Pippi op.

‘Weet je,’ zei ze, ‘ik bedoel, weet u, juffrouw, het was erg leuk
om een keertje te komen en te zien hoe het hier toegaat. Maar ik

geloof niet dat school me verder erg veel kan schelen. Die kerstvakantie kan me ook niet schelen. Mij te veel appels en egels en slangen en zo. Ik word er gewoon duizelig van. Ik hoop, juffrouw, dat je niet boos bent?’

Maar toen zei de juffrouw dat ze wel boos was, het meest nog omdat Pippi zich niet behoorlijk wilde gedragen. Ze zei ook dat een meisje dat zich gedroeg zoals Pippi, nooit naar school zou kunnen gaan, al zou ze nog zo graag willen.

‘Heb ik me slecht gedragen?’ zei Pippi verbaasd. ‘Ja, maar dat wist ik zelf helemaal niet.’ Pippi werd er verdrietig van. Ze slikte iets weg en zei met trillende stem: ‘Als je moeder een engel is en je vader een koning ergens ver weg, en als je zelf je hele leven op zee hebt gevaren, dan weet je niet precies hoe je je op school moet gedragen.’

Toen zei de juffrouw dat ze dat wel begreep en dat ze niet meer boos was op Pippi, en dat Pippi misschien beter op school kon komen als ze een paar jaartjes ouder was.

‘Ik vind je erg lief. En dit mag je hebben, juffrouw!’ zei Pippi blij. Ze haalde een mooi, klein gouden horloge uit haar zak en legde het op tafel.

De juffrouw zei dat ze zoiets moois en kostbaars niet kon aannemen, maar Pippi antwoordde: ‘Doe het toch maar, want anders kom ik morgen terug en dan heb je de poppen weer aan het dansen!’

Toen rende Pippi het schoolplein op en in een wip zat ze op haar paard. Om haar heen stonden de kinderen elkaar te verdringen om het paard te aaien en Pippi te zien weggrijden.

‘De scholen in Argentinië zijn veel leuker,’ zei Pippi nu ze boven iedereen uitstak. ‘Daar begint de paasvakantie drie dagen na het eind van de kerstvakantie en als de paasvakantie afgelopen is, begint drie dagen later de zomervakantie. De zomervakantie is 1 november afgelopen en dan heb je het even erg zwaar, tot 11

november de kerstvakantie begint. Maar dat moet je maar op de koop toe nemen, want je hebt in ieder geval geen huiswerk. Het is streng verboden in Argentinië om huiswerk te maken. Het gebeurt weleens dat een of ander Argentijntje zich stilletjes in een kast verstopt om huiswerk te maken. Maar o wee, als zijn moeder dat ziet. Rekenen hebben ze daar helemaal niet op school. En als er een kind is dat weet hoeveel zeven en vijf is, moet het de hele dag in de hoek staan – als het tenminste zo dom is om het aan de juffrouw te vertellen. Lezen hebben ze alleen vrijdags en dan alleen nog als er boeken zijn om te lezen. Maar die zijn nooit ergens te vinden.’

‘Ja, maar wat doen ze dan op school?’ vroeg een jongetje verbaasd.

‘Toffees eten,’ zei Pippi. ‘Er loopt een lange buis van een toffeefabriek in de buurt naar het klaslokaal en daar stromen de hele dag toffees uit.’

‘En wat doet de juffrouw dan?’ vroeg een meisje.

‘De snoeppapiertjes van de toffees halen, dommerd,’ zei Pippi. ‘Je denkt toch zeker niet dat de kinderen dat zelf doen? Bijna nooit. Ze gaan trouwens niet eens zelf naar school, ze sturen hun broer!’

Pippi zwaaide met haar grote hoed.

‘Dag allemaal!’ riep ze vrolijk. ‘Hier zien jullie me voorlopig niet terug. Maar onthoud altijd goed hoeveel appels Wim had, want anders ben je nog niet jarig. Hahaha!’

Lachend reed Pippi de poort uit, met zo’n vaart, dat het grind tegen de ruiten van de school spatte.